
THE LAST
PERSON
STILL
THERE

DERWAZE 8

Kesê Dawîn yê li Wir Ma

Peyvek heye ku dema me kêm jê hez dike.

Mayîn.

Wekî peyveke kevn xuya dike.

Ji modayê ketî.

Hema hema gumanbar.

Em di serdemekê de dijîn ku livînê, lezê, guherîna berdewam pîroz dike. Divê her tişt bi lez veguhere. Divê her tişt cihê xwe bide tiştekî din. Divê her tişt pêş ve here.

Û dîsa jî, dema ku ez li jiyana xwe dinêrim, kesên ku şopa herî kûr hiştin ne ew bûn ku herî bi lez direviyan.

Ew ew bûn ku man.

Ne ku li heman cihî man.

Ne ku di heman pozîsyonê de man.

Ne ku di heman adetê de man.

Bo tiştekî dilsoz man.

Bo prensîpekê.

Bo berpirsiyariyekê.

Bo sozekê.

Bo kesekî.

Bo beşeke resen a xwe.

Bo demeke dirêj min serkeftin bi livînê re tevlihev kir.

Her ku min bêtir rêwîtî dikir, ez bêtir dixebitîm, min bêtir ezmûn berhev dikirin, ewqas bêtir min hîs dikir ku ez pêş ve diçim.

Beşek jê rast bû.

Lê ew tenê beşek ji rastiyê bû.

Beşa din min gelek paşê vedît.

Pêşveçûn ne mecbûrî tê wateya dûrketinê.

Carinan ew tê wateya mayînê.

Ez gelek kêliyan tînim bîra xwe ku tê de hilbijartina herî hêsan dê terikandin bûya.

Ne ji ber ku alternatîf tune bûn.

Berevajî.

Alternatîf gelek bûn.

Derfetên nû.

Rêyên nû.

Destpêkên nû.

Dinya her tim çûyînên nû pêşkêş dike.

Pir kêmtir caran berdewamiyê pêşkêş dike.

Berdewamî divê were avakirin.

Roj bi roj.

Bêyî çepikan.

Bêyî unvanan.

Bêyî temaşevanan.

Di beşa nedîtî ya jiyanê de.

Ya ku hema hema kes nabîne.

Bi demê re min fêm kir ku her kes di werzên cuda re derbas dibe.

Werzên bidestxistinê hene.

Werzên vedîtinê.

Werzên mezinbûnê.

Û paşê werzên berxwedanê tên.

Ew werz in ku tê de pirs ne ev e:

“Tu dikarî çiqas dûr biçî?”

Lê ev e:

“Tu dikarî çiqas dirêj amade bimînî?”

Ew werzên dijwar in.

Ji ber ku ew encamên ku yekser xuya dibin dernaxin holê.

Ew rê nadin wêneyên qehremanî.

Ew çîrokên pir balkêş naafirînin.

Lê ew karakterê ava dikin.

Pir bêtir ji serkeftinan.

Min kesên ku kariyerên awarte ava kirine û nekaribûn têkiliyekê ava bikin nas kirine.

Kesên ku dikaribûn rêxistinên pir mezin bi rê ve bibin, lê nikaribûn bi axaftineke dijwar re rû bi rû bibin.

Kesên ku dinya bi dest xistin û xwe winda kirin.

Dema ku min li wan temaşe dikir, ez fêrî tiştekî bûm.

Mayîn ne pirseke erdnîgarî ye.

Ew pirseke exlaqî ye.

Tu dikarî deh caran welat biguherînî û bo tiştê ku girîng e dilsoz bimînî.

Tu dikarî tevahiya jiyana xwe li heman kolanê bijî û xiyanetê li her prensîba xwe bikî.

Cudahî ne di wê dûrahiya ku hatiye birîn de ye.

Ew di dilsoziyê de ye.

Dilsozî peyveke ku pir caran şaş tê fêmkirin e.

Gelek kes wê bi bêlivînê ve girê didin.

Ez wê bi hevahengiyê ve girê didim.

Dilsozî pêşî li guherîna te nagire.

Ew pêşî lê digire ku tu xwe winda bikî.

Û ev ferq bingehîn e.

Bi salan re ez di gelek veguherînan re derbas bûm.

Yên pîşeyî.

Yên kesane.

Yên hundirîn.

Hin hilbijartin bi dilxwazî bûn.

Yên din jiyanê bi ser min de ferz kirin.

Ne hemû xweş bûn.

Ne hemû rast bûn.

Lê min hewl da ku tiştekî biparêzim.

Berdewamiya di navbera tiştê ku min digot û tiştê ku min dikir de.

Ez her tim bi ser neketim.

Tu kes her tim bi ser nakeve.

Lê min hewl da.

Û pir caran jiyan tam vê dipîve.

Hewldanê.

Ne bêkêmasiyê.

Yek ji xeyalên herî belav ew e ku hêz di kêliyên awarte de xwe nîşan dide.

Min berevajiyê wê vedît.

Hêz di dubarekirinê de xwe nîşan dide.

Di rabûna her sibehê de.

Di kirina tiştê ku divê were kirin de.

Di domandina amadebûnê de, dema ku kes pê nahese.

Di wê yekê de ku tu dev ji tiştê hêjayî parastinê bernedî.

Ev qehremaniyeke bêdeng e.

Hema hema nedîtî.

Û belkî tam ji ber vê yekê resen e.

Ez pir caran li ser wan girêdanan difikirim ku di jiyana min re derbas bûne.

Malbat.

Heval.

Hevkar.

Kesên ezîz.

Gelek ji wan girêdanan sax man ji ber ku kesek ma.

Ne bêkêmasî.

Ne bêşikest.

Bi tenê amade.

Dema ku dijwarî tên, tu zû vedibînî ka kî amade ye bimîne.

Dema ku her tişt baş diçe, mirov li dora me ne.

Dema ku her tişt dijwar dibe, qelebalix kêm dibe.

Û di wê kêliyê de ye ku amadebûnên resen derdikevin holê.

Ew kêm in.

Lê têr dikin.

Kalîteya jiyanekê kêm caran bi hejmara kesên ku tu nas dikî ve girêdayî ye.

Ew bi hejmara wan ên ku dema rê tevlihev dibe dimînin ve girêdayî ye.

Bi derbasbûna salan re, min dest pê kir ku mayînê wekî şêweyekî wêrekiyê bihesibînim.

Pir dijwartir ji revê.

Pir dijwartir ji coşa destpêkê.

Pir dijwartir ji sozan.

Ji ber ku soz di kêliyekê de têne dayîn.

Mayîn salan dixwaze.

Ew fedakariyan dixwaze.

Ew sebrê dixwaze.

Ew karakterê dixwaze.

Gelek dest pê dikin.

Hindik didomînin.

Hê kêmtir dimînin.

Dema ku ez li paş dinêrim, ez bi hemû biryarên xwe serbilind nînim.

Divê tu kes jî ne wisa be.

Lê tiştek heye ku ez qebûl dikim.

Di rewşên ku bi rastî girîng bûn de, min hewl da ku ez li wir bim.

Ji bo malbata xwe.

Ji bo kesên ku min ji wan hez dikir.

Ji bo berpirsiyariyên ku min qebûl kiribûn.

Ji bo gotina ku min dabû.

Ne her tim bi awayê bêkêmasî.

Lê bi awayê herî samîmî ku gengaz bû.

Di dawiyê de, belkî jiyan wê ji me nepirse ka em di çend cihan re derbas bûne.

Me çend unvan berhev kirine.

Me çend serkeftin civandine.

Belkî ew ê pirseke pir hêsantir ji me bike.

“Gava ku dema mayînê hat, tu li ku bûyî?”

Bersiva min ne bêkêmasî ye.

Lê ew rastgo ye.

Ez mam.